

בבית המשפט העליון

בש"פ 1434/07

בפני: כבוד הנשיאה ד' ביניש

המבקש: פלוני

נגד

המשיבים: 1. פלונית
2. בית הדין הרבני האזורי באר-שבע

דיון בהחלטת בית הדין הרבני האזורי בבאר-שבע
מיום 14.2.2007 להורות על מאסר לפי סעיף 2(א)
לחוק בתי דין דתיים (מניעת הפרעה), התשכ"ה-1965

תאריך הישיבה: כ"ז בשבט התשס"ז (15.2.2007)

בשם המבקש: בעצמו

בשם המשיבה 1: עו"ד סימונה חיים

בשם המשיב 2: עו"ד שמעון יעקבי

בשם המדינה: עו"ד אבי וסטרמן

החלטה

לפניי הודעה לפי סעיף 2(ב) לחוק בתי דין דתיים (מניעת הפרעה), תשכ"ה-
1965 (להלן: החוק).

1. בית הדין הרבני האזורי באר שבע (אב בית הדין - הרב א' איגרא והדיין א'
דרשב"ץ) גזר על המבקש עונש של שבעה ימי מאסר מכוח סמכותו לפי סעיף 2(א)
לחוק. בהחלטתו מיום 14.2.2007 ציין בית הדין הרבני כי המבקש הפריע במידה רבה
לדיון שהתנהל לפניו. עוד נאמר בהחלטה כי אף לאחר שהבעל הוזהר מספר פעמים
שעליו לחדול מהתנהגותו הבלתי ראויה, הוא המשיך להתפרץ ולהשתולל, עד אשר בית
הדין נאלץ להפסיק את הדיון והדיינים יצאו מן האולם. משסרב הבעל לצאת מן
האולם, חרף ניסיונות המאבטח להוציאו, החליט בית הדין להורות על מעצרו למשך

שבעה ימים, החל מיום 14.2.2007. ההודעה בדבר העונש נמסרה בהתאם להוראת סעיף 2(ב) לחוק, ולאחר שעיינתי בהודעה החלטתי לקיים דיון בשאלת המאסר. בסעיף 2(א) לחוק נקבע בזו הלשון:

”2. איסור הפרעה

(א) אדם העושה אחד המעשים שלהלן בעת דיוני בית הדין, באולם בית הדין...ורשאי בית הדין לצוות על הרחקתו, ורשאי הוא, לאחר שהתרה באדם להימנע מהפרעה והוא לא שעה להתראה, להענישו על אתר בקנס או במאסר עד שלושה חדשים:

(1) מתנהג בדרך של אלימות או אימים או בדרך פרועה או מבישה;

(2) מקים רעש כדי להביע הסכמה או אי הסכמה לפעולה משפטית או להחלטה של בית דין;

(3) מאיים על פקיד בית הדין או מפריע לו בצורה אחרת למלא תפקידו;

(4) מפריע בדרך אחרת לדיוני בית הדין.”

2. מעיון בפרוטוקול הדיון שהתקיים בבית הדין הרבני האזורי ביום 14.2.2007 מצטיירת תמונה קשה באשר להתנהגות המבקש; המבקש התפרץ מספר פעמים, בכה צעק ומנע מבית הדין לנהל את הדיון ולשמוע עדים. כך, במהלך העדות של בתו הבכורה התפרץ המבקש וצעק: ”תקחו אותי לבית סוהר תקחו אותי לבית סוהר. אפילו אם יתלו אותי כמו סדאם חוסיין אני לא אתן גט לאשה.” בהמשך אמר: ”אני לעולם לא אתגרש. חבל על הזמן.” על אף אזהרות בית הדין כי במידה וימשיך להתפרע, ישלח למאסר, נשכב המבקש על הארץ והשתולל. עוד עולה מעיון בקטעי העדויות שתועדו בפרוטוקול הדיון כי לטענת המשיבה ובנותיה המבקש נקט באלימות קשה כלפיהן, ואף איים על חיי המשיבה. בנוסף, מתוארת נטייתו של המבקש לאבד שליטה ועקשנותו וכן, רצונו למרר למשיבה את חייה, ככל שתבקש להיפרד ממנו.

3. בדיון שהתקיים לפניי ביום 15.2.2007, העלה המבקש טענות שונות באשר להליכי הגירושין הארוכים והקשים שמנהלים הוא והמשיבה בפני בית הדין הרבני האזורי מזה כשבע שנים. לטענתו, התנהגותו המבישה שתוארה בפרוטוקול הדיון נובעת מהלחץ הנפשי בו הוא נמצא ומהתסכול שהוא חש במהלך הדיונים בבית הדין

הרבני האזורי, בהיותו חסר ייצוג משפטי. לאחר שגולל בפניי את גרסתו החל המבקש לבכות, להרים את קולו ולהטיח האשמות באשתו. בנוסף ציין המבקש כי אינו מוכן ליתן למשיבה גט וכי הוא מוכן ללכת לבית הסוהר בגין סירובו. באת-כוח המשיבה, עו"ד סימונה חיים, ציינה אמנם את הסבל הרב שגרם המבקש למשיבה במשך השנים בהם חיו ביחד, ואף כיום, אך עמדה בעיקר על התפרעותו במהלך הדיון שהתקיים ביום 14.2.2007, עליה ניתן ללמוד מפרוטוקול הדיון. באת-כוח המשיבה ציינה כי בית הדין הרבני האזורי הטיל על המבקש עונש בשל התפרעות בבית הדין גם בעבר, אך המבקש בשלו, ממשיך להתפרץ במהלך הדיונים ולהפריע לניהולם התקין. לשיטתה, אין לשנות מהחלטת בית הדין הרבני האזורי.

בא-כוח המדינה, עו"ד אבי וסטרמן טען כי אין להתערב בהחלטת בית הדין הרבני שכן אין להשלים ולקבל התנהגות בלתי נסבלת מהסוג שהפגין המבקש ויש להטיל סנקציה בגינה. עוד טען כי החלטת בית הדין הרבני ניתנה בסמכות; לאחר שבית הדין דרש מהמבקש לחדול מהתנהגותו הלא ראויה ואף הזהירו מפני האפשרות שישלח למאסר, וכן, שתקופת המאסר שהטיל בית הדין הרבני סבירה בנסיבות העניין. כחיזוק לסבירות החלטת בית הדין הרבני הציג בא-כוח המדינה את ההחלטה שניתנה בבש"פ 6342/05 פלוני נ' פלונית (לא פורסם), על-ידי הנשיא (בדימ') ברק לפני כשנה וחצי (להלן: ההחלטה הקודמת). במסגרת ההחלטה הקודמת הורה הנשיא לשנות את החלטת בית הדין הרבני כך שעונש המאסר שהוטל על המבקש יקוצר מארבעה עשר יום לשבעה ימי מאסר בפועל ושבעה ימי מאסר על תנאי, והתנאי היה שהמבקש לא יעשה מעשה אסור על פי הוראת סעיף 2(א) לחוק.

4. המבקש בהתנהגותו הפריע לקיום הדיון בפני בית הדין הרבני האזורי. כפי שעולה מעיון בפרוטוקול, התנהגותו באולם הדיונים הייתה בוטה ופרועה ולא אפשרה קיום הדיון. בית הדין הזהיר את המבקש מפני האפשרות שישלח למאסר אם ימשיך להפריע וללא הואיל. בנסיבות אלה החלטת בית הדין ניתנה בסמכות. מההחלטה הקודמת שניתנה בעניינו של המבקש עולה כי התנהגותו בדיון שהתקיים ביום 14.2.2007, בגינה הוטל עליו עונש המאסר הנוכחי, דומה מאוד להתנהגות שבגינה הוטל עונש המאסר הקודם ביום 30.6.2005. מכאן שהמבקש אינו לומד את הלקח ואינו מפנים כיצד עליו להתנהג בפני בית דין, על אף קיומו של עונש מאסר על תנאי שהוטל עליו בגין אותה התנהגות. בהתחשב בהתנהגותו הפרועה והמאיימת של המבקש ובכך שמדובר בתופעה חוזרת, אין לומר כי האמצעי שהטיל בית הדין הרבני מופרז ובלתי מידתי.

5. בשולי הדברים אוסיף כי בפרוטוקול הדיון צויין שבאת-כוח המשיבה הגישה בקשה לבית הדין לאסור את הבעל בדין כפיה בגט, ככל הנראה לפי חוק בתי דין רבניים (קיום פסקי דין של גירושין), התשנ"ה-1995, אך בית הדין הרבני טרם נתן החלטתו. שליחת המבקש למעצר באופן חוזר ונשנה, עקב התפרעויותיו בדיונים המתקיימים בפני בית הדין הרבני אינה "דרך המלך" לטיפול במקרה קשה כמו זה שלפנינו. בהקשר זה יפים דברי הנשיא (בדימ') ברק שנאמרו במסגרת ההחלטה הקודמת:

"החוק [חוק בתי דין דתיים] לא נועד לתת מענה לבעיות עגונות ואלימות במשפחה, והוא מוגבל לענישה בגין הפרעה לדיוני בית הדין. לפיכך, אין מקום, במסגרת החוק, להביא בחשבון שיקולים שעניינם במסוכנות המבקש כלפי אשתו או סירובו ליתן גט."

נוכח מורכבותו של המקרה הנדון, ובשים לב לתחושותיה הקשות של המשיבה, מן הראוי שבית הדין הרבני יטפל במקרה זה ובבקשה שהוגשה במסגרתו בהקדם האפשרי.

כאמור לעיל, איני מוצאת להתערב בהחלטת בית הדין הרבני האזורי.

ניתנה היום, ל' בשבט התשס"ז (18.2.2007).

ה נ ש י א ה